



Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg B.J.Šokčevića 17
OIB: 77561654785

Poslovni broj: P-214/2025-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, po sucu Ivani Božić Piščak, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ivanke Mandić, iz Vinkovaca, Matije Gupca 29, OIB: 70368778167, zastupana po punomoćnicima Hrvoju Šutalu i Miri Glavašu, odvjetnicima u Zajedničkom odvjetničkom uredu Glavaš & Šutalo, u Vinkovcima, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb OIB: 02535697732, zastupan po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Šooš Maceljski, Mandić, Stanić & Partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 12. svibnja 2026. godine u prisutnosti tužiteljice osobno uz punomoćnika tužitelja Miru Glavaš, odjetnika u ZOU Glavaš & Šutalo u Vinkovcima i odvjetničke vježbenice Katarine Posavčić, u uredu zamjenika punomoćnika tuženika u zamjeni Jurice Barbarić, odv. u Vinkovcima, potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 18. lipnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan glavni tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"I. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka Ugovor o kreditu broj 9010630928 od 11.07.2005. godine, zaključen između tužiteljice Ivanke Mandić iz Vinkovaca, Matije Gupca 29, OIB: 70368778167, i tužene PRIVREDNE BANKE ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732

II. Nalaže se tuženiku PRIVREDNOJ BANCI ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 da tužiteljici Ivanki Mandić iz Vinkovaca, Matije Gupca 29, OIB: 70368778167, naknadi parnične troškove sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate, u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka (u nastavku ESB) primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, do isplate."

II. Prihvaća se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužitelja te se:

Utvrđuje ništetnom odredba članka 7. Ugovora o kreditu broj 9010630928 od 11.07.2005. godine, kojima se regulira otplata kredita u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za devize za valutu ugovora (CHF), odnosno primjena valutne klauzule (otplate

šestomjesečnih rata vezanu uz tečaj CHF na dan plaćanja šestomjesečnog otplatnog iznosa ugovorenog u anuitetima) tijekom trajanja otplate po predmetnom ugovoru o namjenskom kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine broj 9010630928 od 11.07.2005. godine,

III. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu broj 9010630928 od 11.07.2005. godine, koja glasi: „Korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog u točki 7.1. ovog Ugovora u cijelosti ili djelomično sukladno aktima Banke, ali je o tome dužan unaprijed obavijestiti Banku. U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevermene otplate.

IV. Nalaže se tuženoj PRIVREDNOJ BANCI ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 da tužitelju Ivanki Mandić iz Vinkovaca, Matije Gupca 29, OIB: 70368778167, s naslova povrata preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli izvrši isplatu novčane tražbine u iznosu od 3.911,24 eur, uvećano za pripadajuću zateznu kamatu na svaki pojedinačni iznos i to na sljedeće iznose :

0,22 € počevši od 30.09.2005. do isplate
0,15 € počevši od 31.10.2005. do isplate
0,49 € počevši od 30.11.2005. do isplate
5,90 € počevši od 31.10.2008. do isplate
6,71 € počevši od 31.12.2008. do isplate
8,68 € počevši od 31.01.2009. do isplate
9,54 € počevši od 28.02.2009. do isplate
6,83 € počevši od 31.03.2009. do isplate
7,27 € počevši od 30.04.2009. do isplate
3,73 € počevši od 31.05.2009. do isplate
0,71 € počevši od 30.06.2009. do isplate
1,38 € počevši od 31.07.2009. do isplate
3,12 € počevši od 31.08.2009. do isplate
2,93 € počevši od 30.09.2009. do isplate
1,27 € počevši od 31.10.2009. do isplate
4,37 € počevši od 30.11.2009. do isplate
6,64 € počevši od 31.12.2009. do isplate
10,28 € počevši od 31.01.2010. do isplate
9,33 € počevši od 28.02.2010. do isplate
14,03 € počevši od 31.03.2010. do isplate
13,00 € počevši od 30.04.2010. do isplate
15,15 € počevši od 31.05.2010. do isplate
29,38 € počevši od 30.06.2010. do isplate
26,34 € počevši od 31.07.2010. do isplate
34,55 € počevši od 31.08.2010. do isplate
31,91 € počevši od 30.09.2010. do isplate
26,32 € počevši od 31.10.2010. do isplate
37,13 € počevši od 30.11.2010. do isplate
50,58 € počevši od 31.12.2010. do isplate
41,31 € počevši od 31.01.2011. do isplate
44,67 € počevši od 28.02.2011. do isplate

40,15 € počevši od 31.03.2011. do isplate
40,83 € počevši od 30.04.2011. do isplate
58,81 € počevši od 31.05.2011. do isplate
60,02 € počevši od 30.06.2011. do isplate
75,53 € počevši od 31.07.2011. do isplate
68,01 € počevši od 31.08.2011. do isplate
59,72 € počevši od 30.09.2011. do isplate
58,68 € počevši od 31.10.2011. do isplate
57,95 € počevši od 30.11.2011. do isplate
61,59 € počevši od 31.12.2011. do isplate
65,42 € počevši od 31.01.2012. do isplate
65,71 € počevši od 29.02.2012. do isplate
63,14 € počevši od 31.03.2012. do isplate
64,41 € počevši od 30.04.2012. do isplate
65,62 € počevši od 31.05.2012. do isplate
63,71 € počevši od 30.06.2012. do isplate
64,35 € počevši od 31.07.2012. do isplate
63,28 € počevši od 31.08.2012. do isplate
60,55 € počevši od 30.09.2012. do isplate
63,43 € počevši od 31.10.2012. do isplate
65,02 € počevši od 30.11.2012. do isplate
64,46 € počevši od 31.12.2012. do isplate
58,29 € počevši od 31.01.2013. do isplate
63,55 € počevši od 28.02.2013. do isplate
63,80 € počevši od 31.03.2013. do isplate
61,59 € počevši od 30.04.2013. do isplate
55,70 € počevši od 31.05.2013. do isplate
55,55 € počevši od 30.06.2013. do isplate
56,82 € počevši od 31.07.2013. do isplate
59,20 € počevši od 31.08.2013. do isplate
62,84 € počevši od 30.09.2013. do isplate
60,97 € počevši od 31.10.2013. do isplate
62,04 € počevši od 30.11.2013. do isplate
63,27 € počevši od 31.12.2013. do isplate
62,57 € počevši od 31.01.2014. do isplate
64,17 € počevši od 28.02.2014. do isplate
63,68 € počevši od 31.03.2014. do isplate
61,82 € počevši od 30.04.2014. do isplate
61,07 € počevši od 31.05.2014. do isplate
61,48 € počevši od 30.06.2014. do isplate
63,67 € počevši od 31.07.2014. do isplate
65,40 € počevši od 31.08.2014. do isplate
65,02 € počevši od 30.09.2014. do isplate
66,69 € počevši od 31.10.2014. do isplate
67,87 € počevši od 30.11.2014. do isplate
67,24 € počevši od 31.12.2014. do isplate
68,07 € počevši od 31.01.2015. do isplate
68,07 € počevši od 28.02.2015. do isplate
68,07 € počevši od 31.03.2015. do isplate
68,07 € počevši od 30.04.2015. do isplate

68,07 € počevši od 31.05.2015. do isplate
68,07 € počevši od 30.06.2015. do isplate
68,07 € počevši od 31.07.2015. do isplate
68,07 € počevši od 31.08.2015. do isplate
68,07 € počevši od 30.09.2015. do isplate

po kamatnoj stopi u visini od 15 % godišnje do 31.12.2007. godine, nadalje u visini eskontne stope HNB-a važeće zadnjeg dana polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015. g., te na dalje po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotnih poena, tekućom do 31. prosinca 2022. godine, a od 01. siječnja 2023. godine uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka (u nastavku ESB) primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, do isplate, sve u roku 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732, da naknadi tužitelju Ivanke Mandić, iz Vinkovaca, Matije Gupca 29, OIB: 70368778167, trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 1.750,00 eura (slovima: tisućsedamstopeideset eura) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. lipnja 2026. do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

VI. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova ovog postupka preko dosuđenog iznosa od 1.750,00 eura, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate dana 07. lipnja 2023.g., a koja tužba je zaprimljena u sudu 28. srpnja 2023.g. zbog štrajka službenika, Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 11.07.2005. g. zaključio Ugovor o kreditu broj 9010630928, (uz valutnu klauzulu u CHF) kojim je tužitelju stavljen na raspolaganje iznos od 52.000,00 CHF koji će se isplatiti u protuvrijednosti u kn po srednjem deviznom tečaju HNB-a, na dan korištenja kredita, na rok otplate od 20 godina odnosno 240 mjeseci, u jednakim šestomjesečnim anuitetima. Čl. 11. predmetnog Ugovora, u slučaju spora, ugovorena je nadležnost suda u mjestu sjedišta podružnice Banke. U konkretnom slučaju radi se o ugovornoj klauzuli u potrošačkom kreditu koja nije bila posebno pregovarana već je sastavni dio tipskog ugovora tuženika i na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaj, a koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, budući da bi radi ostvarenja svojih prava i obveza tužitelj bio u obvezi putovati u Osijek što bi, budući da živi i radi u Vukovaru uzrokovalo značajnu financijsku neravnotežu, obzirom na cijenu putovanja tužitelja u Osijek i natrag, kao i obzirom na za to potrebno vrijeme i izbjivanja s posla.

1.1. Nadalje navodi, da je prema odredbi čl. 2. Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 09/15., 78/15., 102/15., 52/16.) potrošač fizička osoba koja u transakcijama obuhvaćenima ovim Zakonom djeluje izvan poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja, dok je ugovor o kreditu, u smislu toga Zakona, ugovor u kojem vjerovnik odobrava ili obećava odobriti potrošaču kredit u obliku odgode plaćanja, zajma ili slične financijske nagodbe, osim ugovora o trajnom pružanju usluge ili isporuke proizvoda iste vrste kada potrošač plaća za takve usluge ili proizvode tijekom cjelokupne njihove isporuke u obliku obroka.

1.2. Prema odredbi čl. 19.1. st. 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu, potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište, ili, neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište. Nadalje, Zakon o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 41/14., 110/15., dalje ZPP) stipulira pravila zaštite osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga, kao i pri drugim oblicima stjecanja usluga i proizvoda na tržištu te je posebno stipulirano člankom 1 a) da taj Zakon sadrži odredbe koje su u skladu i sa aktom Europske unije i to Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. godine o ugovorima, koji se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama). Upravo ova Direktiva je implementirana u hrvatski pravni sustav i dijelom ZPP-a. Tako je odredbom čl. 49. st. 1. ZPP-a propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoj standardnog ugovora trgovca (čl. 49. st. 2. ZPP). Pravna posljedica takvih odredbi propisana je i samim zakonom i to na način da je određeno da je nepoštena ugovorna odredba ništetna (čl. 50. st. 1. ZPP).

1.3. Predmetnim Ugovorom (čl. 4.) ugovorena je kamatna stopa koja je promjenjiva, a utvrđuje se jednostrano, Odlukom o kamatnim stopama kreditora ili drugog akta banke, bez ikakvih navođenja daljnjih odrednica ili bližih pojašnjenja o načinu promjene kamatne stope. Prilikom sklapanja Ugovora, tužitelju nije uručena nikakva daljnja dokumentacija – Opći uvjeti banke ili Odluke o načinu obračuna-izračuna kamatne stope, niti mu je objašnjen mehanizam promjene kamatne stope, odnosno parametri od kojih ovisi kretanje visine kamatne stope tijekom trajanja razdoblja otplate kredita. Tijekom razdoblja otplate kredita tužena Banka je značajno povećavala predmetnu ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu bez da je omogućila tužitelju da pregovara o visini iste, a niti su tužitelju razjašnjeni objektivni parametri uslijed promjene kojih bi eventualno došlo do opravdane promjene – povećanja kamatne stope. Naprotiv, tužitelju je slana samo jednostrana obavijest tužene Banke da je došlo do povišenja kamatne stope i koliko joj zbog toga iznosi nova – veća visina anuiteta otplate kredita. Zbog naprijed navedenoga, tužitelj smatra da je odrednica o promjenjivoj kamatnoj stopi i način promjene iste sadržana u Ugovoru o kreditu neodređena odnosno. Neodrediva te kao takova ništetna i nema pravni učinak na obvezno – pravni odnos stranaka.

1.4. Predmetnim Ugovorom o kreditu (čl. 7.) otplata kredita ugovorena je u 240 jednakih mjesečnih anuiteta prema otplatnom planu, uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za valutu Ugovora (CHF) prema srednjem tečaju tužene banke za devize na dan dospijeca. Tijekom trajanja otplate po predmetnom kreditu tečaj CHF rastao je u odnosu na HRK, što je imalo za posljedicu povećanje anuiteta nominalno iskazano u HRK. Naprijed navedene ugovorne odredbe (odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi i odredba o tzv. „valutnoj klauzuli“) su ništetne budući je takav način ugovaranja istih suprotan pozitivnoj praksi kako domaćih sudova tako i suda Europske unije.

1.5. O ništetnosti navedenih ugovornih odredbi postoji pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4.7.2013. koja je u dijelu koji se odnosi na promjenjive kamate potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., a u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14.6.2018.

1.6. Nadalje, čl. 10. Ugovora o kreditu (Prijevremena otplata kredita) ugovoreno je da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu, djelomičnu ili konačnu otplatu kredita, te da mu se u tom slučaju zaračunava naknada prema Tarifi Banke (Odluci o naknadama kredita). Takva odredba Ugovora je suprotna odredbi čl. 1024. st. 4. ZOO/05 kojom je propisano da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebao vratiti, dakle radi se o kongentnoj zakonskoj odredbi, a svaka ugovorna odredba u smislu čl. 322. St. 1. ZOO/05 suprotna prisilnim propisima je ništetna, budući je suprotna kako čl. 1024. st. 4. ZOO/05 tako i čl. 6. ZOO/05 odnosno načelu zabrane zlouporabe prava.

1.7. Tužitelj ne raspolaže odgovarajućom dokumentacijom o promjenjivim kamatama odnosno njihovim stopama (jednostrane odluke banke), tečajnim listama banke, kao ni drugim dokumentima (otplatni plan, knjigovodstvena kartica, specifikacija uplata) i podacima bez kojih nije moguće utvrditi visinu iznosa koji mu tuženik mora vratiti, a radi se o podacima koje je tuženik, prema sadržaju građanskopravnog odnosa i prema Općoj uredbi o zaštiti podataka EU 2016/679, dužan dati tužitelju i to bez naknade. Budući da tužitelj ne može postaviti određeni tužbeni zahtjev prije nego što dođe do potrebnih podataka i prije nego što se provede odgovarajuće vještačenje, nakon čega će tužitelj odrediti visinu novčane tražbine čiju isplatu zahtijeva ovom tužbom, podnosi stupnjeviti tužbu, temeljem čl. 186 b st. 1 i 2 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, - nastavno ZPP).

1.8. Tužitelj je tijekom razdoblja otplate kredita zbog jednostranog povećanja ugovorene kamatne stope i porasta tečaja švicarskog franka u odnosu na hrvatsku kunu preplatio iznos kredita kako je to predviđeno prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu. Stoga tužitelj predlaže provesti financijsko-knjigovodstveno vještačenje kako bi se utvrdila visina pretplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli. Tužitelj zadržava pravo nakon provedenog vještačenja specificirati i postaviti konačni tužbeni zahtjev, sve sukladno čl. 186 b st 4. i 5 ZPP-a.. Slijedom navedenoga, tužitelj predlaže da sud utvrdi ništetnim i bez pravnog

učinka Ugovor o kreditu broj 9010630928 od 11.07.2005. godine, zaključen između tužiteljice Ivanke Mandić iz Vinkovaca, Matije Gupca 29, OIB: 70368778167, i tužene PRIVREDNE BANKE ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka. Podredno tužitelj ističe supsidijarni tužbeni zahtjev, te predlaže sudu da temeljem čl. 188. st. 2. ZPP-a, ukoliko nađe da nije osnovan zahtjev za utvrđivanje ništetnosti predmetnog Ugovora, utvrdi ništetnim odredbe članka 7. istog Ugovora o kreditu broj 9010630928 od 11.07.2005. godine, kojima se regulira primjena valutne klauzule, te dio odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu broj 9010630928 od 11.07.2005. godine, koja glasi: „Korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog u točki 7.1. ovog Ugovora u cijelosti ili djelomično sukladno aktima Banke, ali je o tome dužan unaprijed obavijestiti Banku. U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate .“, kao i da naloži tuženiku da tužitelju s naslova povrata preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli izvrši isplatu novčane tražbine u domaćoj valuti, čija će se visina odrediti nakon što tuženik dostavi svu potrebitu dokumentaciju i tek nakon što se provede odgovarajuće financijsko-knjigovodstveno vještačenje, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama i troškovima postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivio tužbi i tužbenog zahtjevu, te ističe prigovor zastare. Prije svega, tuženik ističe kako se radi o konvertiranom kreditu, odnosno sa tužiteljem je sklopljen Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem odredaba Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015). Predmetni Dodatak ugovoru o kreditu u cijelosti je usklađen s prisilnim zakonskim odredbama i propisanom metodologijom obračuna konverzije. Sklapanjem i izvršavanjem navedenog Dodatka, tužitelj je izrazio svoju volju da se odnosi među strankama reguliraju upravo na način kako je sadržano u navedenom Dodatku.

2.1. Nadalje, tuženik ističe kako je u potpunosti informirano tužitelja o svim parametrima konverzije. Naime, za potrebe provjere izračuna konverzije tuženik je sukladno čl. 19d ZID ZPK izradio kalkulator na temelju kojeg je izračunata konverzija, a koji kalkulator uključuje detaljan pregled izračuna svih elemenata izračuna konverzije sukladno članku 19.c ZID ZPK, te ga je učinio dostupnim svakom pojedinom potrošaču preko svojih mrežnih stranica, pa tako i tužitelju, a kojem kalkulatoru je svaki potrošač mogao pristupiti preko svog osobnog identifikacijskog broja.

2.2. Tuženik naglašava kako je tužitelj je već restituiran nakon što je sklopio Dodatak ugovoru o kreditu kojim je kredit u CHF konvertiran u kredit u EUR sukladno odredbama ZID ZPK. U odnos između tužitelja i tuženika intervenirao je zakonodavac upravo u svrhu restitucije tužitelja kao potrošača. Intervencija zakonodavca odnosila se i na valutu i na visinu kamatne stope i to za period od samog zaključenja ugovora, a ista je regulirana odredbama čl. 19.b, 19.c ZIDZPK. Tužitelj nije bio obavezan prihvatiti konverziju i sklopiti Dodatak ugovora o kreditu, nego je imao izbora da li će prihvatiti ponudu za sklapanje Dodatka koji se odnosio na konverziju. Primijenjena metodologija koju je koristio tuženik pri konverziji kredita je određena odredbama članka 19.b i 19.c. ZIDZPK, tako da kada je tužitelj prihvatio izračun konverzije i sklopio Dodatak prihvatio je promjenjivu kamatnu stopu u odnosu na valutu EUR. Tužitelj je dakle prihvatio promjene kamatnih stopa za valutu EUR koje su se već dogodile, dakle nije bilo neizvjesnosti za period koji je već prošao. Utuženi iznosi već su obuhvaćeni u izračunima na temelju kojih je sklopljen Dodatak. Tuženik je sve uplate tužitelja

evidentirao i preračunao u valutu EUR. Dakle, zatraženi iznosi obuhvaćeni su u novim obračunima i novim otplatnim planovima.

2.3. Nadalje ističe da je nesporno da ZOO u člancima 22. i 26. izričito dopušta valutnu klauzulu kao i promjenjivu kamatnu stopu. Osim toga, sadržaj ugovora te postupanje tuženika u cijelosti su usuglašeni sa *lex specialis*, odnosno zakonima koji direktno i jasno reguliraju predmetni poslovno -pravni odnos banke, ovdje tuženika i korisnika kredita kao tužitelja. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti kao neosnovan, uz obvezivanje tužitelja da tuženici nadoknadi prouzročene parnične troškove ovoga postupka, zajedno s pripadajućom zateznom kamatom, u roku od 15 dana.

3. U dokaznom postupku provedeni su dokazi uvidom u zahtjev (list 10-11 spisa), plan otplate i ugovor o kreditu (list 12-24 spisa), aneks (list 44-49 spisa), plan otplate (list 50-55 spisa), knjigovodstvenu karticu (86-117 spisa), pregled uplata i dokumentaciju (list 118-149 spisa), nalaz i mišljenje vještaka od 15. siječnja 2026. (list 154-166 spisa), pročitani su iskazi tužitelja sa ročišta od 12. svibnja 2026. (list 184-187 spisa).

4. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio slijedeće:

5. Između stranaka je nesporna činjenica da je tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom dana 11. srpnja 2005. godine sklopio Ugovor o kreditu, broj ugovora: 9010630928 temeljem kojega je tužitelj koristio kredit u iznosu od 52.000,00 CHF koji će se isplatiti u protuvrijednosti u kn po srednjem deviznom tečaju HNB-a, na dan korištenja kredita, na rok otplate od 20 godina odnosno 240 mjeseci, u jednakim šestomjesečnim anuitetima.. Nesporno je da se radi o kreditu za adaptaciju stambenog objekta. Nesporno je i da su stranke dana 11. prosinca 2015.g. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9010630928 kojim su ugovoreni uvjeti za provedbu konverzije kredita ugovorenog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u kunski kredit s valutnom klauzulom EUR.

6. Nesporno je također da je donesena pravomoćna odluka u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12 od 4. srpnja 2013. te da je presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. utvrđeno da je tuženik u postupku pod brojem P-1401/12 u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke. Nije sporno da je u pogledu ništetnosti u ugovaranju valutne klauzule ista presuda Trgovačkog suda u Zagrebu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. a da je istu presudu potvrdio i Vrhovni sud RH u predmetu poslovni broj Rev-2212/18 od 3. rujna 2019.

6.1. Nesporno je među parničnim strankama da je u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod

poslovnim brojem P-1401/12, od 4. srpnja 2013., donesena pravomoćna presuda, a kojom presudom je utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora ista banka kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da je istom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, od 4. srpnja 2013., utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima na način da je koristio u istima ništetne i nepoštenne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja istih ugovora tužena banka kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim bitnim parametrima potrebnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Nesporno je da je naprijed navedena prvostupanjska presuda u odnosu na tuženika u pogledu ništetnosti ugovaranja valutne klauzule i načina promjene kamatne stope potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/17, od 14. lipnja 2018. U pogledu dosega ovako pravomoćne presude donesene povodom kolektivne tužbe za zaštitu interesa potrošača nesporno je da se u tom postupku utvrđivalo i ocjenjivalo da li su tužene banke, pa tako i ovdje konkretno tuženik, potrošačima objasnili razloge i iznijeli točne i razumljive kriterije na temelju kojih prosječni potrošač može predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz spornih odredaba, odnosno u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe nije utvrđivano da li je pojedini potrošač dobio sve relevantne informacije za donošenje informirane odluke hoće li ugovor s takvim odredbama sklopiti ili ne.

6.2. Sukladno članku 502.c ZPP-a i članku 138.a. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Odredbe Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima implementirane su temeljem Direktive vijeća 93/13 EEZ od 5. 4. 1993., kao temeljnom aktu donesenom sa svrhom usklađivanja zakona i drugih propisa država koji se odnose na nepoštenne odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe i pružatelja usluge i potrošača. U odnosu na pravne odnose i sporove koji su nastali prije ulaska RH u Europsku uniju u kojem se razdoblju neposredno nije primjenjivalo pravo Europske unije, postojala je obveza suda da tumači nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine (što uključuje i praksu suda EU), a na što se RH obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

7. Između stranaka je sporno pitanje zastare, ima li tužitelj pravni interes utvrđivati ništetnu odredbu osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli s obzirom da je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu kojim je

izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama ZIDZPK/15), je li presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača primjenjiva i na ovaj konkretni slučaj tj. na zaključeni ugovor o kreditu između tužitelja i tuženika.

8. Na okolnost dostupnosti informacija i načina pregovaranja i pojašnjenja značenja ugovornih odredbi prilikom zaključenja ugovora izveden je dokaz saslušanjem tužitelja. Tužiteljica saslušana kao stranka iskazala je da je Ugovor o kreditu sklopila 2005. godine. Kredit je bio namjenski za adaptaciju kuće u kojoj stanuje s obitelji. Kredit u CHF podigla je iz razloga što je to tada bilo najpovoljnije, odnosno u banci joj je tako ponuđeno, a tužena banka je u to doba bila njena banka, ona je u banku imala povjerenja. Raspitivala se o kreditima u drugim bankama. Bankarica joj je objasnila da je švicarski franak sigurna valuta, pa je ona, imajući povjerenja u banku sklopila ovaj ugovor i prihvatila ponuđeni kredit. Ističe da nikada ne bi uzela ovakav kredit da je znala da će joj rate duplo narasti, odnosno uzela bi kredit u drugoj valuti. Nitko joj nije objasnio rizike vezane za sam ugovor. Prilikom sklapanja ugovora nije razumjela značaj valutne klauzule, kao niti promjenjive kamatne stope, niti joj je itko objašnjavao odredbe ugovora. Nije tražila nikakva pojašnjenja vezano za sklapanje ugovora o kreditu, budući joj se činilo da je sve u redu, imala je povjerenja u banku. U banci su se najviše fokusirali na to da njena plaća u određenom vremenskom razdoblju pokrije rate kredita. Naime, ona je ugovor pročitala, sve joj je izgledalo u redu, a ovaj kredit joj je ponuđen kao kredit s najpovoljnijim uvjetima i najpovoljnijom kamatom. Ugovor je bio na već pripremljenom obrascu, nije pregovarala o pojedinim odredbama ugovora, niti na njih imala utjecaj. Ovo joj je prvi i jedini kredit općenito. Odgovara da se ne sjeća je li prilikom sklapanja ugovora primijetila odredbu o prijevremenoj otplati, zna objasniti ovaj termin, u banci joj nitko nije objasnio ništa vezano za naknadu prilikom prijevremene otplate, a poznato joj je, ne zna odakle da se ovakva naknada plaća. Nadalje navodi da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bila zaposlena u Zavodu za zapošljavanje. Navodi da u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije bila član trg. društva, niti imala obrt. Nadalje navodi da su početne rate bile oko 1500 kuna, a kasnije rate su rasle do oko 2100 kuna, anuitete je plaćala redovno, osobno, a kredit je otplaćen. Ističe da joj javni bilježnik prilikom solemnizacije ugovora, nije objašnjavao pojedine odredbe ugovora kao niti rizike istog. Završno ističe da je ovaj kredit konvertiran u kredit sa valutnom klauzulom u euru, i to na način da su ju iz banke nazvali i ponudili joj sklapanje dodatka ugovoru o kreditu odnosno o konverziji, a njoj se to činilo u redu za nju, s tim da je ona u to vrijeme smatrala da bi joj ako napravi konverziju iznosi rata bili manji. Ne sjeća se, je li joj banka priznala nekakav iznos na ime pretplate. Ističe da smatra da nije oštećena prilikom konverzije.

8.1. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao namjenski kredit i to na način da je u čl. 2. istog Ugovora određeno da isti kredit stambeni za adaptaciju stambenog objekta.

8.2. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene. U cijelosti su neosnovani i nepotrebni dokazni prijedlozi da se pribavljaju podaci i saslušavaju stranke na okolnosti statusa potrošača tužitelja, pa su stoga isti i odbijeni.

8.3. Tako sustav zaštite koji provodi direktiva o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga što se tiče pregovaračke snage i razine informacije (presuda Europskog suda C194/14 Sanchez Morchillo i Abril Garcia od 17.7.2014.) prvi put unutar testa nepoštenosti pretpostavlja postojanje ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo.

8.4. Sukladno čl. 99. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, stoga proizlazi kako su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive. Nadalje, sukladno čl. 295. Zakona o obveznim odnosima, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. O odredbama Općih uvjeta poslovanja koji su sadržani u samom ugovoru stoga se niti ne može pojedinačno pregovarati. Čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača, kao što je ranije navedeno, propisano je što mora sadržavati ugovor o potrošačkom zajmu. Prema članku 26. st. 3. Zakona o obveznim odnosima, ako su kamate ugovorene, ali nije određena njihova stopa, između osoba od kojih barem jedna nije trgovac, vrijedi kamatna stopa u visini četvrtine stope zakonskih zateznih kamata, a između trgovaca polovina stope zakonskih zateznih kamata određene sukladno stavku 1. ovoga članka. Prema članku 272. Zakona o obveznim odnosima činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavila trećoj osobi da je odredi, a ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

8.5. Sud smatra kako ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci tuženika, nije razumljiva, obzirom kako predmetni ugovor ne sadrži referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, kao niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, već je ista određena samo općenito, paušalno i neprecizno. Očito je, da je promjena kamatne stope isključivo vezana uz jednostranu odluku tuženika bez sudjelovanja druge strane, odnosno bez pregovora o toj promjeni sa tužiteljem, kao i bez određivanja koliko će tih promjena do kraja otplate kredita odnosno trajanja ugovora biti, kada će te promjene prestati i iz kojeg razloga. Iz takvog ponašanja tuženika kao i iz odgovora na tužbu, proizlazi da je tuženik prilikom mijenjanja kamatnih stopa i prilikom promjene tečaja, na taj način postupao zbog promjene tržišnih uvjeta, ali jednostrano i bez pregovora s drugom stranom, što je utvrđeno i na temelju iskaza tužitelja.

8.6. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao s valutnim rizikom i rizikom promjene kamatne stope, budući da u ugovoru nije navedeno koji su to rizici i učinci koji mogu proizaći iz promjene kamatne stope i promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovora. Navedena odredba ugovora, koja promjenu ugovorene kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer u takvoj situaciji vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može

predvidjeti, dok se pravilnost promjene ne može ni provjeriti, jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

8.7. Tuženik je, prema stajalištu ovog suda, tužitelju trebao objasniti razloge promjene kamatne stope, pojedinačno o tome razgovarati i na taj način omogućiti tužitelju kao klijentu - potrošaču, da pristane na takve odredbe i iskoristiti neke od navedenih solucija, odnosno omogućiti tužitelju da može prigovoriti povećanju stope redovne kamate ili zatražiti okončanje ugovorenog odnosa. Tuženik je primjenom navedene ugovorne odredbe, izbjegao utjecaj druge ugovorne strane, tužitelja na cijenu, što je suprotno čl. 247. Zakona o obveznim odnosima.

8.8. Osim toga, tuženik je bio dužan tužitelja kao potrošača u cijelosti informirati o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu CHF i o svim potrebnim parametrima, bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što tuženik očito učinio nije, a što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da tužitelj ne može predvidjeti visinu svoje obveze. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao sa rizikom ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom, tj. da je tuženik kao kreditor objasnio taj rizik i da je tužitelj bio upoznat i svjestan činjenice da povećanje tečaja valute utječe na povećanje glavnice duga, pripadajućih kamata, pa tako i na povećanje mjesečnih anuiteta. Takva jednostrana ugovorna odredba je nerazumljiva i protivna načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg tužitelj ima obvezu vratiti banci, kao i cijena (kamata također predstavlja cijenu).

9. Nadalje st. 4. čl. 96 ZZP/07 određeno je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, da je dužan to dokazati. Kako iz stanja spisa proistječe da tuženik provedenim dokazima nije osporio navode tužitelja da se o spornim ugovornim odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, stoga je nedvojbeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj navedenih odredbi, stoga su po shvaćanju ovoga suda sporne ugovorne odredbe zaista prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te su ništetne, u smislu odredbe čl. 96. st. 1. ZZP/07.

9.1. Neutemeljeni su navodi tuženika da je sklapanjem konverzije za potrošače pa tako i za tužitelja otpao pravni interes za postavljanje bilo deklaratornog bilo kondemnatornog zahtjeva vezano za obeštećenje po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu koji je konvertiran. Naime, sklapanjem Dodatka Ugovora nisu otklonjene posljedice eventualne ništetnosti spornih ugovornih odredaba koje se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, a to stoga jer je predmetni Dodatak Ugovora samo izjednačio položaj tužitelja kao korisnika kredita u valuti CHF s položajem u kojem bi bio da je ugovorio kredit u valuti euro, pri čemu niti odredbama ZID ZPK na temelju kojih je zaključen Dodatak Ugovora nije regulirana pravna sudbina onih odredaba kojima se u ugovorima o kreditima koji su izraženi u valuti CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti je propisano na koji način bi se trebala riješiti eventualna ništetnost takvih odredaba koja bi nastupila zbog toga što bi banke bez prethodnog dogovaranja sa korisnicima kredita same i nepošteno mijenjale prvobitno ugovorene kamatne stope. Dodatkom Ugovora (konverzijom) nije riješeno

pitanje preplaćenih ugovornih kamata i tečaja prije konverzije. (stav je Županijskog suda Rijeci u odluci posl.br. GŽ-3948/2020 od 08.11.2023.).

9.2. Provedenim vještačenjem utvrđeno je da unatoč provedenoj konverziji nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Kako zaštita potrošača u odnosu na stupanj zaštite omogućava potrošaču ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu , to tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na utvrđenje same nepoštenosti početno ugovorenih odredbi tako i na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Da je to doista tako proistječe iz presude suda Europske unije C-118/17 od 14. 3. 2019., u predmetu Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt) koja daje odgovor na pitanja o kreditima s ništetnim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o ništetnim uvjetima u potrošačkim ugovorima u kojoj je utvrđeno da se čl. 6. st. 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio, da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bila proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Isto tako je u odluci Vrhovnog suda Rev 18/2018 od 26. 5. 2020. izneseno stajalište da Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznos preostale neplaćene glavnice, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kad uzrok ništetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim slučajevima kad je zabrana manjeg značaja i u cijelosti je ugovor ispunjen. Slijedom navedenog ništetne su odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je tužitelj obavezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika, a preko ugovorene kamatne stope od 4,35 %, kao i da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula CHF.

9.3. Za donošenje odluke o zahtjevu za plaćanje novčane svote na ime restitucije relevantno je je li tužiteljevo pravo na restituciju prestalo stupanjem na snagu ZIDZPK/15 i sklapanjem Aneksa ugovora i treba li svotu dobivenu u konverziji odbiti od tužiteljeve preplate.

9.4. Ovdje valja navesti da ništetni ugovor ne postaje valjan kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (članak 326. stavak 1. ZOO), da je obnova bez učinka ako je prijašnja obveza ništetna (članak 148. stavak 1. ZOO) te da je ništetna nagodba o pravnom poslu i kada su ugovaratelji znali za ništetnost i htjeli je nagodbom otkloniti (članak 157. stavak 2. ZOO).

9.5. Ništetne odredbe ugovora o kreditu, dakle nisu mogle biti konvalidirane, obnovljene, a niti se o njima moglo nagoditi. Cilj ZIDZPK/15 je bio da se položaj korisnika kredita s valutnom klauzulom vezanom za tečaj CHF, kao potrošača, izjednači sa položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR.

9.6. Međutim, niti jednom odredbom ZIDZPK/15, ali ni Aneksom ugovora koji je sklopljen na osnovi ZIDZPK/15 i u skladu s člankom 19.c ZIDZPK/15 nije regulirano pitanje rješavanja preplata u primjeni ništetnih ugovornih odredbi kredita, tj. nije riješeno pitanje posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi, onih o promjenjivoj kamatnoj stopi ni o valutnoj klauzuli. Ovdje valja navesti da pitanje rješavanja posljedica nepoštenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli nije ni moglo biti rješavano dodatkom ugovora ni ZIDZPK/15 jer u tom trenutku nije bilo ni utvrđeno da su i te odredbe ništetne. Dakle, zakonodavac nije imao u vidu tu okolnost kod donošenja zakona a niti su potrošači mogli uzeti u obzir i tu činjenicu kod sklapanja Dodatka ugovora.

9.7. Ako sud nađe da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ništetna tužitelj i dalje ima pravo na restituciju, ono nije prestalo sklapanjem Aneksa ugovoru jer to nije ugovoreno, niti iz ZIDZPK/15 proizlazi da bi joj to pravo prestalo. Pravo na restituciju proizlazi iz odredbi članaka 323. stavak 1, 324. i 1111. ZOO. Ovdje valja navesti da je Europski sud u predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15 definirao pravila koja vrijede o djelotvornoj zaštiti od nepoštenih (ništetnih) ugovornih odredbi pa je tako utvrdio da u slučaju utvrđenja odredbe nepoštenom učinci djeluju od sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena odredba nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak na potrošača a sudsko utvrđenje ništetnosti mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije za potrošače kao da nije bilo navedene odredbe, da potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju i da ima pravo na punu restituciju svih neosnovano plaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora.

9.8. Iako Aneks ne sadrži odredbe koje bi regulirale pravo na restituciju valja skrenuti pozornost da se dvojbene ili nerazumljive odredbe tumače u skladu koji je povoljniji za potrošača (članka 86. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03, 46/07 i 79/07 – dalje: ZZP/03), članka 101. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13 i 41/14 – dalje: ZZP/07 i članka 54. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 41/14, 110/15, 14/19 i 19/22 – dalje: ZZP/14. Dakle, kada bi odredbe Aneksa ugovora i bile dvojbene, a one to nisu, trebale bi se tumačiti na način koji je povoljniji za potrošača, dakle, na način da potrošač ima pravo na restituciju.

9.9. Tužiteljevo pravo na restituciju moglo je prestati odricanjem, ali nije ni na taj način prestalo.

9.10. Shvaćanje po kojemu ugovorna odredba koji su sklopili potrošač, s jedne strane, i prodavatelj robe ili pružatelj usluge, s druge strane, koja se može utvrditi nepoštenom u sudskom postupku može valjano obnoviti i potrošač se nakon sklapanja sporazuma, kojim se zamjenjuje ništetna ugovorna odredba novom odredbom, može odreći zaštite (prava na restituciju) koju mu pruža Direktiva 93/13, pod uvjetom da je dao slobodan i informiran pristanak na to odricanje i da je znao čega se takvim pristankom odriče, te da je bio upoznat sa iznosom koji bi mu pripao temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

9.11. Za primijetiti je i to da je Europski sud za ljudska prava u predmetu Žulić protiv Republike Hrvatske između ostalog naveo " da banka potpisivanjem aneksa (dodatka ugovora o kreditu) nije udovoljila tužbenom zahtjevu", a tužitelj je u tom postupku tražio određenu novčanu svotu zbog preplate temeljem ništetne odredbe o

promjenjivoj kamatnoj stopi, pa se može opravdano zaključiti da Europski sud za ljudska prava smatra da sklapanjem ugovora o konverziji nije udovoljeno zahtjevu temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

9.12. Sklapanjem aneksa ugovora kojim je izvršena konverzija kredita prema odredba ZID ZKP/15 tužitelj nije izgubio pravo potraživati preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu, pa s obzirom na izvršenu konverziju ima pravo na eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora i svote koju je dobio u konverziji.

9.13. Vezano za odredbu o prijevremenoj otplati kredita, valja reći da je odredbom čl. 81. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (N. N. br. 96/03), koji je vrijedio u vrijeme sklapanja ugovora, propisano kako ugovorna odredba po kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

9.14. Iz iskaza tužitelja i provedenih dokaza utvrđeno je da stranke nisu posebno pojedinačno pregovarale o spornoj ugovornoj odredbi, jer je ta odredba bila unaprijed formulirana standardnim ugovorom prednika tuženika. Sporna ugovorna odredba prouzročila je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te je stoga ova odredba ništavna u smislu odredbe čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača. Tuženik u tijeku postupka nije priložio niti jedan dokaz da je zaista imao administrativne troškove dokumentacije, troškove osoblja i sl. ili da je imao gubitak na ime rizika poslovanja vezano uz promjene aktivne i pasivne stope kako to navodi u odgovoru na tužbu te je navedenom ugovornom odredbom tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade za prijevremenu otplatu kredita a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo, u smislu čl. 81 st. 4 Zakona o zaštiti potrošača. Odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita nije ništetna sama po sebi, jer tako proizlazi i iz Direktive 2008/48/EEZ. Odnosno, ugovaranje naknade za prijevremenu otplatu kredita samo po sebi ne mora biti ništavo, ako se o toj ugovornoj odredbi posebno pregovaralo i uz uvjet da ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita ne proizvodi neravnotežu između potrošača i trgovca. Člankom 1024. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18-nastavno ZOO) propisano je da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan unaprijed o tome obavijestiti banku, a stavkom 3. istog članka propisano je da je u navedenom slučaju korisnik kredita dužan naknaditi štetu ako je davatelj kredita pretrpio.

9.15. Člankom 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Člankom 270. st. 1. ZOO-a propisano je da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Člankom 322. spomenutog zakona propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako je cilj povrijeđenog prava ne upućuju na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje nešto drugo. Člankom 323. st. 1. istog zakona

propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana je dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora.

9.16. Utvrđujući nepoštenost gore navedene odredbe sud je imao u vidu i pravno shvaćanje izraženo u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske pod brojem U-III-2521/15 od 13. prosinca 2016. (N. N. br. 123/16) i pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci br. Revt-249/14 od 09. travnja 2015. godine u dijelu kojim su odbijene revizije odnosno ustavne tužbe banaka u dijelu kojim je utvrđeno da su pojedine banke u potrošačkim ugovorima o kreditima koristile nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom banaka, o kojoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo. Ugovorna odredba po kojoj je predviđena naknada za prijevremenu otplatu kredita, kako to tvrdi tužitelj, je ništetna u smislu odredbe čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača. Ista odredba ugovora bila bi ništetna i u skladu s čl. 49. i 55. Zakona o zaštiti potrošača (N. N. br. 41/14 i 110/15). U vrijeme zaključenja Ugovora tuženik, kao trgovac, i tužitelj kao potrošač odnosno korisnik kreditnih usluga, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na visinu takse odnosno naknade za prijevremenu otplatu kredita, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

9.17. Stoga je sud temeljem citiranih zakonskih propisa utvrdio ništetnom ugovornu odredbu čl. 10. Ugovora koja glasi: „Korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog u točki 7.1. ovog Ugovora u cijelosti ili djelomično sukladno aktima Banke, ali je o tome dužan unaprijed obavijestiti Banku. U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevermene otplate.

10. U pogledu utvrđenja visine preplaćenog dijela zbog primjene valutne klauzule i promjenjive kamatne stope provedeno je vještačenje po vještaku Tomislavu Borković iz Vinkovaca, koji u svom nalazu i mišljenju od 15. siječnja 2026.g. navodi da su tužitelj kao korisnik kredita i tužena banka dana 11.07.2005. g. zaključili Ugovor o kreditu broj 9010630928 kojim se tužitelju kao korisniku kredita stavlja na raspolaganje iznos od 52.000,00 CHF protuvrijednosti u HRK po važećem srednjem tečaju kreditora na dan isplate po predmetnom ugovoru o kreditu. Kredit je odobren za adaptaciju stambenog objekta, s rokom otplate od 240 mjeseci, odnosno 240 jednakih mjesečnih anuiteta s dospijecem početnog anuiteta u iznosu od 324,78 CHF dana 30.09.2005. godine. Člankom 4 predmetnog ugovora o kreditu ugovorena je primjena kamatne stope u visini od 4,35 % godišnje, promjenjiva sukladno Odluci banke o kreditiranju građana. Stranke su sklopile i Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 9010630928, zaključen 11.12.2015. godine koji je sklopljen rad provođenja postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u kredit denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br, 102/2015).

10.1. Člankom 3. ugovorne strane utvrdile su da nakon konverzije kredita glavnica kredita na dan 30.09.2015. iznosi 21.462,43 EUR plativo u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke, koja se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima. Redovna kamatna stopa na kredit u EUR utvrđena je člankom 7, promjenjiva, s pojašnjenjem od čaga se sastoji kamatna stopa (fiksni i

varijabilni dio), te načina na koji će se mijenjati kamatna stopa tijekom trajanja buduće otplate kredita. Člankom 5. Dodatka ugovorne strane utvrdile su da preplata izračunom konverzije predmetnog kredita iznosi 1.865,71 eur (14.249,36 kn), koja se koristi za namirenje 50 % iznosa budućih anuiteta otplate kredita uz valutnu klauzulu u EUR sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi.

10.2. Ukupan iznos više plaćenih anuiteta nastalih uslijed povećanja kamatnih stopa tijekom trajanja otplate po kreditu broj 9010630928 utvrđen je u visini od 1.972,38 eur. Ukupan iznos manje plaćenih anuiteta nastalih uslijed povećanja kamatnih stopa tijekom trajanja otplate po kreditu broj 9010630928 utvrđen je u visini od – 5,35 eur. Razlika anuiteta uzimajući u obzir početno ugovorenu kamatnu stopu na dan zaključenja predmetnog ugovora o kreditu kao i sve naknadne izmjene kamatnih stopa tijekom trajanja otplate po predmetnom ugovoru o kreditu uz valutnu klauzulu u CHF utvrđena je u ukupnom iznosu od 1.967,03 eura.

10.3. Ukupan iznos više plaćenih anuiteta uzimajući u obzir tečaj na dan dospijea svakog pojedinačnog anuiteta u odnosu na tečaj na dan isplate po predmetnom ugovoru o kreditu 26.08.2005. za 1 CHF = 4,763742 kn utvrđen je u visini od 3.911,24 eur. Ukupan iznos manje plaćenih anuiteta (tzv. „negativna tečajna razlika“) uzimajući u obzir tečaj na dan dospijea svakog pojedinačnog anuiteta u odnosu na tečaj na dan isplate po predmetnom ugovoru o kreditu 26.08.2005. za 1 CHF = 4,763742 kn utvrđen je u visini od – 327,98 eur. Razlika anuiteta uzimajući u obzir početno ugovoreni tečaj na dan isplate predmetnog ugovora o kreditu kao i sve naknadne izmjene tečaja CHF na dan kada je vršena uplata, odnosno dospijea svakog anuiteta iskazanih u Tablici 2. nalaza pojedinačno za svaki mjesec utuženog razdoblja, utvrđena je u ukupnom iznosu od 3.583,26 eur.

10.4. Ukupan iznos preplate na dan 30.09.2015. godine izračunom konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u kredit denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br, 102/2015) utvrđen je u iznosu od 1.865,71 EUR, koja se koristi za namirenje budućih anuiteta i to najviše do 50 % dospjelog anuiteta, sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi.

11. Vještak nadalje, navodi da uzimajući u obzir više plaćene anuitete po obje osnove, od početka otplate kredita do dana izvršene konverzije, tužitelj konverzijom kredita nije obeštećen u potpunosti. Pri izračunu konverzije tuženik je kroz obračunsko razdoblje primijenio promjenjivu kamatnu stopu važeću za EUR za istu vrstu, odnosno namjenu kredita - adaptaciju stambenog objekta. Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju kamatna stopa s primjenom od 01.01.2014. utvrđena je u visini od 3,23 % na godišnjem nivou, dok je tečaj CHF s primjenom od 26.01.2015. godine utvrđen u visini od 6,39 kn za 1 CHF. Navedene zakonske odredbe uzete su u obzir u izračunima iskazanim u ovom vještačenju.

12. Tužitelj je nalaz i mišljenje vještaka prihvatio u cijelosti, te svoj tužbeni zahtjev u pismenom podnesku od 10. veljače 2026.g. uskladio sa nalazom vještaka. Tuženik je imao primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka, ali iste su pravne prirode.

13. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Tomislava Borković, cijeneći isti stručnim i objektivnim, zasnovanim na vjerodostojnoj dokumentaciji i

sačinjenim prema opće prihvaćenoj metodologiji izračuna u identičnim predmetima. Kako iz nalaza i mišljenja vještaka nalaza vještaka, proizlazi da iznos koji je tužitelj platio na temelju nišetne ugovorne odredbe o primjeni valutne klauzule iznosi 3.911,24 eura, a koji iznos tužitelj i potražuje po konačno uređenom tužbenom zahtjevu iz podneska od 10. veljače 2026 g., to je sud obvezao tuženika na isplatu preplaćenoga iznosa, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama to temeljem odredbe čl. 1115. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, budući se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem, a kako je to odlučeno u izreci ove presude.

14. Tužitelj je postavio tužbene zahtjeve na način da je istaknuo više tužbenih zahtjeva koji su povezani istom činjeničnom i pravnom osnovom, a sukladno čl. 188. st. 2. ZPP-a. Na temelju provedenih dokaza sud je zaključio da nije osnovan prvotni tužbeni zahtjev kojim se traži utvrđenje nišetnosti cijelog ugovora o kreditu, a ovo iz razloga jer se nišetnost predmetnih odredbi ugovora o kreditu kojom je ugovorena nedopuštena valutna klauzula ne odnosi na bitne elemente ugovora o kreditu iz čl. 1021. i čl. 1022. ZOO/05, a to su iznos kredita, uvjeti davanja, korištenje i vraćanje kredita. Odredbom čl.322. ZOO propisano je da je nišetan ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neki drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Odredbom čl.324 ZOO je propisano je da nišetnost neke odredbe ugovor ne povlači nišetnost ugovora ako on može opstati bez nišetne odredbe i ako on nije uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen (st.1.). Ali će ugovor ostati valjan čak i ako je nišetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je nišetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje (st.2). Temeljem odredbe čl.327. ZOO na nišetnost sud pazi po službeno dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a odredbom čl. 328 ZOO propisano je da pravo na isticanje nišetnosti se ne gasi. Za navesti je da je odredbom čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 96/2003) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava (st.1.),te da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (st.2.), kako je i naprijed navedenom odredbom čl. 324. st. 1. ZOO/05 propisano, da nišetnost neke odredbe ugovora ne povlači nišetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez te nišetne odredbe.

14.1. Ugovorna odredba o kunskom iznosu kojeg je tuženik kao banka stavio na raspolaganje tužitelju kao korisniku kredita, valjana je, a nišetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli ustanovljena je upravo zbog toga da bi predmetni ugovor o kreditu bio oslobođen od te odredbe, pa stoga predmetni ugovor o kreditu unatoč nišetnosti pojedinih odredbi može opstati. Stoga je sud odbio prvotni tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje nišetnosti cijelog ugovora, te je primjenom čl. 188. st. 2. ZPP-a usvojio drugi tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje nišetnosti pojedinih odredbi ugovora i to u odnosu na valutnu klauzulu u CHF, i naknadu za prijevremenu otplatu kredita, kao i zahtjev za vraćanje preplaćenih iznosa s osnova nišetnih odredbi o valutnoj klauzuli.

14.2. Da se predmetni ugovor o kreditu može održati na snazi unatoč tome što su pojedine odredbe toga ugovora nišetne ne protivi se čl. 6. Direktive Vijeća EEZ/13 o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima od 5.travnja 1993. čije su odredbe implementirane u naš pravni sustav Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o

zaštiti potrošača (Narodne novine broj 78/2012). Navedena Direktiva u stavku 1. propisuje da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba, a u stavku 2. propisuje da države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi onemogućile da potrošač ne izgubi zaštitu koja mu se pruža ovom Direktivom, na temelju odabira prava države koja nije članica kao prava primjenjivog na taj ugovor ako je taj ugovor usko povezan s državnim područjem države članice. Za napomenuti je i to da Sud Europske unije u predmetima C-118/2017 i C-260/2018 zauzevši stajalište da tečajni rizik predstavlja glavni predmet ugovora o zajmu u primjeni čl. 6. Direktive Vijeća EEZ/13 polazi od načelnog stajališta da je objektivna mogućnost održavanja na snazi takvog ugovora upitna (predmet C-260/2018), no da navedeni članak ima intenciju uspostavljanja ravnoteže između ugovornih strana, a ne poništenje svih ugovora koji sadržavaju nepoštene odredbe te da takvi ugovori načelno moraju nastaviti vrijediti bez nepoštenih odredbi ako to proizlazi iz odredbi nacionalnog prava (C-118/2018), s napomenom da je upravo odredbom čl. 324 ZOO/05 propisana mogućnost održavanja na snazi ugovora koji u sebi sadrži ništetne ugovorne odredbe. S obzirom na izloženo predmetni ugovor o kreditu nije ništetan u cijelosti, dok bi bile ništetne odredbe u dijelu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, i naknadi za prijevremenu otplatu, ništetnost kojih odredbi ne dovodi do ništetnosti cijelog pravnog posla, jer on sadrži sve elemente nužne za njegovu egzistentnost i pravnu valjanost.

14.3. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, prema naprijed citiranim odredbama kad se radi o stjecanju bez valjane pravne osnove, a to u ovom slučaju jeste s obzirom da su kamatne stope određene po ugovornoj odredbi koja je suprotna zakonu i zbog nepoštene valutne klauzule vezane uz švicarski franak, dakle ništetne, tada je stjecatelj, u ovom slučaju tuženica, dužna stečeno s pripadajućim kamatama vratiti, temeljem čl. 215. ZOO, od dana stjecanja, a kako se u konkretnom slučaju primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO (5 godina).

15. Čl. 245. st. 1. ZOO-a propisuje da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući u vidu gore navedene odredbe ZOO-a o zastari, podnošenjem kolektivne tužbe dana 4. travnja 2012. Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut je tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. god. zastara počela teći ispočetka, a vrijeme prije prekida neće se uračunati u tijek zastare.

16. Dakle, prigovor zastare tuženika je neosnovan i to iz razloga jer je prema pravnom shvaćanju Vrhovnoga suda Republike Hrvatske, iznesenom u njegovoj odluci poslovni broj: Rev 2245/17, od 20. ožujka 2018., određeno da podnesena tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača predstavlja radnju vjerovnika kojom se prekida zastara sukladno odredbi čl. 241. Zakona o obveznim odnosima i zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći iz početka tek od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Kako je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu kojom je utvrđena ništetnost valutne klauzule potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., to znači da zastara nastupa 15. lipnja 2023.g. Obzirom je tužba podnesena 07. lipnja 2023.g. to znači da potraživanje tužitelja nije obuhvaćeno zastarom.

17. Imajući u vidu sve naprijed izloženo ovaj sud je donio odluku kao u izreci ove presude.

18. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1 i članku 155. Zakona o parničnom postupku te je sukladno označenoj VPS, i važećoj Odvjetničkoj tarifi, tužitelju je za poduzete radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku priznat trošak u ukupnom iznosu od 1.750,00 eura. Odobreni trošak odnosi se na radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za: sastav tužbe = 100 bodova (Tbr. 7 toč. 1 OT), zastupanje na dva ročišta kod suda svako po 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1 OT), sastav dva obrazložena podneska u iznosu od 100 bodova svaki (Tbr. 8. toč. 1 OT), koje radnje ukupno nose 500 bodova što pomnoženo sa vrijednošću boda od 2,00 eura, iznosi 1.000,00 eura što uz 25% PDV-a u iznosu od 250,00 eura, te uz odobren trošak plaćenog vještačenja u iznosu od 500,00 eura, čini sveukupno dosuđeni parnični trošak u iznosu od 1.750,00 eura.

18.1. Na dosuđeni iznos parničnog troška, sud je tužitelju priznao zateznu kamatu od dana donošenja ove presude po osnovi odredbe članka 30. stavak 2 Ovršnog zakona.

18.2. Sud je odbio tužitelja sa zahtjevom za naknadu troška sudskih pristojbi na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 76,46 eura (38,23 eura na tužbu i 38,23 eura na presudu), budući je tužitelj sukladno čl. 11 st 1 toč. 20 Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23 9 kao potrošač oslobođen plaćanja sudskih pristojbi u postupcima pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa.

Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u dispozitivu presude.

U Vinkovcima 18. lipnja 2026.

Sudac
Ivana Božić Piščak

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano. Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Dostaviti:

1. Punomoćniku tužitelja odv. iz ZOU Glavaš i Šutalo u Vinkovcima
2. Punomoćniku tuženika odv. iz OD Šooš Maceljski, Mandić, Stanić & Partneri d.o.o. u Zagrebu

Broj zapisa: **9-30889-9f1b7**

Kontrolni broj: **09a5d-fe407-42ac2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.